DUR (titlu provizoriu)

de George F. Walker
Trad: Vlad Massaci

Personaje:

Tina, 19 ani
Bobby, 19 ani
Jill, 19 ani

Loc:
Un parc public

Timp:
Azi

Seara devreme. La final de vară. Un părculeţ. O masă de picknick. Un coş de gunoi. Bobby sta pe masă şi o priveşte pe Tina, care se mişca de colo-colo, foarte nervoasă. La câţiva metri mai încolo, sta întinsă pe iarba Jill, şi scrie într-un block-notes gros.

Bobby poartă o cămaşă de lucru, jeans şi cizmă. Jill poarta T-shirt şi jeans. Ţină poartă un pantalon şi o bluză drăguţă. Pantofii şi-i ţine în mână.

Tina: Numai minciuni. Tot, tot ce mi-ai povestit de când te cunosc, n-au fost decât nişte minciuni scârboase! Mi-ai zis că pot să am încredere în tine. O minciună!

Credeam că te cunosc. Dar ce ştiam io despre tine?! Numai minciuni. Tot ce ştiam despre tine era o minciună. Căcat, n-ai de gând să zici ceva? Vrei doar să stai acolo ca o javră? Ca o javră împuţită!

Bobby: Păi, ce să…

Tina: Taci din gura aia! Şi-aşa nu scoţi decât minciuni pe ea.

Bobby: Asta nu-i adevărat.

Tina: Nu? Vrei să-ncepi să mai zici şi adevărul? Aşa, că o schimbare? De ce tocmai acum? Pentru că am pus presiune pe tine?

Bobby: Ce presiune, nu e nicio presiune. Aş putea, pur şi simplu, să mă car. Da. Nu-s obligat să stau aici şi să ascult tot căcatu' asta.

Tina: Ai putea, pur şi simplu, să te care, numai că eu te-aş urmări. Ai putea s-o iei la goană şi să te ascunzi, iar eu te-aş vâna că pe o javră, cum şi eşti. Te-aş prinde de urechile alea şi ţi-aş urla tot adevărul în faţa aia de bou mincinos. Ştii ceva? Chiar o să fac asta, chiar acum. Ca să ştii şi tu că tre' să stai acolo şi să suporţi. Pentru că asta meriţi. Eşti un căcat. Şi mai ştii ce eşti? Un laş. Ce-i? Ce-i?! Acuma vrei să zici şi tu ceva? să nu-mi spui că te-ai supărat. Poate nu-ţi place când te face cineva las, laşule? Deci ce-i? Ce-i?

Bobby: Vrei să vorbesc?

Tina: Vrei să vorbeşti? Poftim. Cin te opreşte?!

Bobby: Aaam… ascultă… Okay. Vreau doar… Adică mi se pare că poate că te ambalezi un pic prea… (poate că exagerezi)

Tina: Dumnezeule! Ţi-ai băgat mâna sub fusta ei!

Bobby: Da, aşa se pare. Asta e variantă care circulă. Dar…

Jill se ridică.

Jill: Hei! Te-am văzut cu ochii mei, boule.

Bobby: Mi-aţi întins o capcană. M-aţi atras aici, în nişte circumstanţe dubioase.

Jill: Circumstanţe dubioase. Asta ce căcat mai înseamnă?! Vorbeşte că oamenii.

Bobby: Ce faceţi voi e un tribunal. Iar tu m-ai urât întotdeauna.

Jill: Corect. Şi? Ce schimbă asta? Tot te-am văzut cu ochii mei cum te-ai cărat la bucătărie cu fufa aia.

Bobby (către Tina): Vezi? N-a fost aşa. Chiar n-a fost aşa. Ea m-a dus pe mine la bucătărie. Pe bune. Io eram…

Tina: Fii atent, da? Imediat o să scoţi o nouă minciună pe gură. Iar o să minţi, şi io te omor.

Bobby: Mă cac. Ăsta aici i-un tribunal. Ai o martoră care m-a urât dintotdeauna. Şi e singura martoră, deci io sunt în căcat. E ca şi cum mi-ai fi întins o cursă, sau aşa. Ca la o fiară sălbatică.

Tina: Asta şi eşti. Tocmai ce-am zis-o.

Bobby: Da, numai că nu sunt.

Tina: Atunci dovedeşte-o. Fă-mă să-nţeleg motivul pentru care ai făcut ce ai făcut. Ca la oameni motivu asta nu există. La animale, da. Ele fac chestii din astea fiindcă aşa sunt ele: animale.

Bobby: Hai, termină. Am fost la lucru toată ziua şi-s mort de oboseală. Nici măcar nu pot să gândesc clar.

Tina: Şi io am fost la lucru toată ziua, da uite că io gândesc clar că lumina.

Bobby: Mda, păi asta e încă o diferenţă dintre noi doi.

Tina: Sâni.

Bobby: Ce?

Tina: Tate. Despre asta a fost vorba. Mai mult nu.

Bobby: Hai, încetează.

Tina: Tate, băi, băiatule! eşti ca un copil. Eşti… ştii tu…

cum îi zice?

Jill: Posedat.

Tina: Exact. Asta e. Posedat. Eşti posedat de ţâţe. Te doare-n pix unde atârna. Poa s-atârne şi pe gard, şi tot ţi s-ar scula. Ţâţe lipite pe gard şi tu te-ai freca de ele. Ai mameli gardu', băi, băiatule! S-ar opri oamenii în loc să se chiombeasca. „Ce-are ăla cu gardu', băi?" Şi pe tine te-ar durea-n pix. Ai linge gardu': „po să le sug? mor să le sug!"

Bobby: Băi, frate, da era un party. Băusem ceva. Nu mi-era mintea limpede.

Jill: Da, exact. Mă iertaţi, eu mă întind un pic şi încerc să nu v-aud. (*ceea ce şi face*)

Bobby (lui Jill): Trebuia neapărat să-i spui şi ei, normal.

Jill: Tot weekendu m-am gândit la asta. Dacă s-o fac sau nu. Şi dup-aia, exact! a trebuit să-i spun şi ei.

Tina (lui Bobby): M-ai înşelat. Tu înţelegi cuvântu' asta?

Bobby: Tocmai am încercat să-ţi explic că eram matol. Pe bune... eram matol.

Tina: Nu, acu tre' să-ţi ţii gura. Chestia asta nu ţine. Poţi să uiţi. Imaginează-ţi că ţi-aş zice io că eram beată, când ne-am întâlnit prima dată.

Bobby: Păi, şi erai?

Tina: Doamne, era un exemplu… ca să pricepi. Ce-ai?! Eşti prost?! Credeam că mai ai câţiva neuroni în bibilica.

Bobby: Care-i chestia? Ai voie să mă înjuri până te mai răcoreşti, sau cum?

Tina: Tu ai vrut să ţi-o tragi cu fufa aia idioată! Îndrăzneşte să nu recunoşti! Mie zi-mi numai atât: de ce? Vreau să ştiu de ce?

Bobby: Eram…

Tina: Nu spune că erai beat. Zi că erai beat, şi te omor!

Jill: Iar io îţi dau o mână de-ajutor.

Bobby: Zi-i să se care.

Jill: S-o crezi tu. Nasol (Tough) Ai dat de dracu'!

Tina: Da, exact. Nasol.

Bobby: Şi-a făcut treaba. A depus mărturie. De ce nu poate pur şi simplu… să se care. Nu pot să vorbesc despre asta, când e şi ea aici.

Tina: E aici pentru mine. Şi nu-mi pasă ce crezi tu despre asta.

Bobby: (se ridică) Okay, atunci plec eu.

Tina: dacă pleci, am terminat-o cu tine. Ai înţeles? Dacă pleci, mă cac pe tine.

Bobby: Ce-ai de-njuri aşa? De obicei nu-njuri niciodată. Te-ai stresat la serviciu? Ţi-am zis că-i o slujbă grea, să vinzi bijuterii e o chestie complicată. Ce ştii tu despre bijuterii? Te-am prevenit.

Tina (lui Jill): tu-l auzi?

Jill: Incredibil.

Bobby (lui Jill): Hei, ştiu foarte bine că-i supărată pe mine. Ziceam doar că asta ar putea avea mai multe cauze, să fie aşa de supărată, cum e. Adică să-njure că la uşa cortului şi să zică că mă omoară, e pân la urmă, total exagerat, pentru ce, mă rog, pentru ce-am făcut io. De-aia ziceam…

Tina: Mi-ai scos inima din piept! Şobolan bolnav şi cretin ce eşti! M-ai omorât! Credeam că vrem să ne petrecem viaţa împreună. Dar asta era încă una din minciunile tale. Tu ai zis „pentru totdeauna”.

Bobby: „Pentru totdeauna”, Doamne.

Tina: Ce?

Bobby: Pentru totdeauna. Vreau să zic, hai!

Tina se repede la el.

Tina: Ce?

Bobby: „pentru totdeauna” e... adică ce vrea să zică asta? Hai, termină. Pe bune, sunt... prea tânăr. Mai am o viaţă-ntreagă în faţă.

Tina: Fals!

Tina îi arde una de-l da jos de pe masă. Lui Bobby îi dau lacrimile.

Tina (lui Jill): Io mă car.

Jill: Vin şi io.

Tina pleacă. Jill se ridică, se scutură. Se uită la Bobby, care stă în genunchi şi-şi freacă capul.

Bobby: Ce-i? Vrei şi tu să-mi dai una?

Jill: Să-ţi dau una? ni. Mă gândesc numa că trebuia să-mi iau cuţitu cu mine. I-am zis lu' Tina. Hai să luăm un cuţit şi să-i tăiem coaiele.

Bobby: Uau, da care-i problema ta, până la urmă? Ce-ai de mă urăşti aşa? Ce ţi-am făcut eu ţie? Ciudat să mă urăşti aşa. Chiar mă supără asta, pe bune.

Jill: Sunt luni de zile de când ţi-o tragi cu altele, nu? Doar că acum e prima dată când eşti prins, nu?

Bobby: N-ai tu treabă. N-am nimic să-ţi zic ţie. Mi-aţi

întins o capcană. Vreţi să mă păcăliţi. Mi-e scârbă. Am tras toată ziua ca un câine. Viaţa mea nu-i dintre cele mai mişto, ştii? Am şi io problemele mele, de care nimeni nu ştie. Probleme mari. Complicate (complexe). Probleme cu… viaţa. Nu-s o fiară sălbatică ca s-o prinzi în capcană. Sunt şi io un om cu probleme. Băi, frate!

Jill: gata cu smiorcăiala. Vreau să-ţi zic ceva.

Bobby: Am destule pe cap, n-am nevoie să mai ascult şi poveştile tale.

Jill: E gravidă, javră. Vezi ce faci.

pauză

Bobby: Tina? Gravidă? Gravidă… gravidă… gravidă?

Jill: Ce-i? te gândești cum se scrie pe litere, sau ce?

Bobby: Gravidă?

Jill: Da. Da! Gravidă. O să facă un bebe.

Bobby: Nu se poate. Imposibil.

Jill: De la tine.

Bobby: Nu se poate. Nu, nu nu nu nu nu. Hai, termină. De la mine? Nu se poate. Nu.

Jill: Băi, ploşniţă. Vrei să negi? Vrei cumva să te

sustragi?

Tina revine în fugă.

Tina: (lui Bobby) Las căcăcios! (Lui Jill) L-am auzit cu urechile mele. M-am ascuns după un copac. Ştiam c-o să nege. Nici n-a stat pe gânduri… (lui Bobby) Laşule! dacă aveam un pistol te-mpuscam aici pe loc. Ce e cu tine, Bobby? Erai cândva un om, o fiinţă omenească.

Jill: Asta n-a fost niciodată fiinţă omenească. Asta a fost mereu o ploşniţă deghizată. Iubirea ţi-a pus un val pe ochi.

Tina: M-a omorât. M-a călcat în picioare şi m-a făcut afiş. Sunt moartă. Pe bune. Viaţa mea s-a terminat. Doamne-Dumnezeule, ce să mă fac?

Începe să plângă. Jill o ţine în braţe. Se aude o sirenă, care îi trezeşte atenţia lui Bobby.

Jill: Nu plânge în faţa lui. Nu-l lăsa să te vadă că plângi.

Tina: Nu mă pot abţine. Dacă aşa mă simt!…

Jill: Încearcă să te simţi altfel! Gândeşte-te la răzbunare, sau aşa. Aia cu pistolu, de-adineauri, mi-a plăcut mai mult. Mai mergi pe direcţia asta.

Tina: Nu! Nu vreau decât să fiu tristă. N-am voie să fiu tristă? Nu eşti tu prietenă mea? N-am voie să fiu pur şi simplu, aşa cum îmi vine să fiu, indiferent cum? N-am voie?

Jill: Ba da. Aşa cred. Sigur. Ba da, dă-i drumu', plângi. (lui Bobby) Acu sper că eşti mulţumit. Uită-te la ea. Hei! Măcar încearcă. Ce e cu tine? (lui Tina) Doamne, nu po să cred c-ai lăsat aşa un om să-ţi intre în viaţă. Jur că nu cre' că e bine să plângi în faţa lui.

Tina: Nu mă pot abţine. A negat. Am… nu m-am gândit, de fapt, c-o să nege. E drept c-am zis c-aşa o să facă, dar… n-aş fi crezut-o niciodată.

Bobby: *Se ridică brusc în picioare*: Folosesc prezervative! Întotdeauna! Ador prezervativele. Le-am folosit mereu. Întrebaţi pe… ăă, cine vreţi voi.

Tina: Nu pot să vorbesc cu el până nu recunoaşte că e al lui. Nici nu-şi dă seama ce face din mine, dacă mai continua să pretindă că nu-i al lui.

Jill: Clar. Te face curva lasa şi mincinoasă, aşa cum e el. Şi ştie şi el!

Bobby: Dar io chiar folosesc prezervative! Ştie şi ea foarte bine.

Jill: Încetează odată să tot repeţi asta. (*o linişteşte un pic pe Tina, apoi merge la el*). Încetează să tot vorbeşti despre prezervative. (Îl ia pe Bobby de guler) Clar?! Fiindcă vorbeşti de ele de parcă ar fi un dar divin, sau aşa. O forţă, ceva ce ţi-a dat Dumnezeu că te facă inatacabil. Numai că nu Dumnezeu ţi-a dat prezervativul, javră. L-ai cumpărat de la magazin. Şi magazinu l-a cumpărat de la firma care-l

produce la fabrica ei. Că e făcut într-o fabrică. Şi, uneori, în fabrica se mai dau și rateuri… Orice om de pe planeta asta ştie, numai tu nu? Io cred c-o știi și tu, numai că tu cauţi o ieşire din toată tărăşenia asta, dar nu e nicio ieşire. Ești tatăl acestui copil, şi dacă nu recunoşti cât mai rapid, te omorâm, şi încă foarte repede. Atât îţi zic: fii atent. Te calcam în picioare, okay?… Okay?!

Bobby: Bine, dar…

Jill: Niciun dar! Tu eşti tatăl acestui copil. Prietena mea Tina nu se culca cu cine se nimereşte. *Ea* se culca numai cu tine. Pentru că te *iubeşte*. Nu mă-ntreba de ce. Că nu ştie nimeni. Niciuna dintre prietenele ei. Nici măcar mă-sa nu ştie. Pun pariu că nici măcar Dumnezeu, însuși, nu ştie. E o enigmă a universului, pe care nici măcar Dumnezeu, în pula mea, n-o poate rezolva!

Bobby: Nu mă simt prea bine. Te rog, dă-mi drumu'. Ai zis ce voiai să-mi zici. Acu trebuie să-mi dai drumu'.

Jill: Vrei s-o iei la goană? Fuga nu-i o soluţie, îţi zic io.

Bobby: Nu. Nu vreau să fug. Nici n-aş putea să fug. Mi-e rău. Îmi trebuie doar… Stai prea aproape de mine. N-am aer. Dă-mi drumu', te rog dă-mi drumu'.

Tina: Dă-i drumu'. E cam palid. Leşină, când e aşa palid. S-a mai întâmplat, ştiu io.

Jill: Nu te plac, Bobby.

Bobby: Ştiu… te rog, dă-mi drumu'. Okay? Okay?

Jill: Bun… Okay.

Îi dă drumul. El se duce la masa de picknick. Se aşază.

Bobby (lui Jill): Mulţumesc.

Tina: Tine capu' jos. Ţine-l între picioare.

Bobby: Corect. (o face)

Tina (lui Jill): Are o boală. Un fel de anemie. De când era mic. Îi fac injecţii.

Jill: N-am ştiut.

Tina: Cred că ţi-am povestit odată.

Jill: Niciodată n-am fost atentă când îmi povesteai ceva despre el. Numa mă prefăceam că sunt, ca să nu par nepoliticoasă, înţelegi tu.

Tina: Aha.

Jill: Vreau să zic, dacă era ceva care avea legătură cu tine, normal că ascultăm cu atenţie. Dacă avea legătură cu sentimentele tale, şi-aşa. Dar dacă era vorba strict despre el, închideam obloanele. Nu uita că-l ştiu pe gagiu ăsta cam de când mă ştiu pe mine. De mai multă vreme ca tine. De prin grădiniţă. Şi în tot timpul asta, n-am găsit nimic la el, care să-mi placă.

Tina: Nici măcar ceva cât de mic?

Jill: Nu.

Tina: Ei, hai. Ceva tre' să fi fost. Ceva, un amănunt.

Jill; Nu… Nu.

Tina: Ciudat, nu? Pentru că, de obicei, nouă ne plac aceleaşi lucruri. Adică, mai mult decât de obicei. Cam întotdeauna.

Jill: Ţin minte când am aflat că voi doi sunteţi împreună. Mai ştiu cum mi-am zis: „tre' s-o previi".

Tina: Şi de ce n-ai făcut-o?

Jill: Păi, n-am făcut-o? Am făcut-o! Ţi-am povestit toate chestiile nasoale pe care le ştiam despre el, tot ce-mi venea în minte, până şi cea mai neînsemnată porcărie egoistă, pe care a făcut-o.

Tina: Dragostea e oarbă.

Jill: Şi surdă.

Tina: Şi proastă. Şi mai ştii ce e dragostea? Dragostea e pericol. În viaţa mea n-o să mai iubesc! E prea periculos. Dacă rămân în viaţă după chestia asta, mai întâi mă retrag din tot. Şi la serviciu – o să-i rog să nu mă mai pună la vânzare, să mă mute la depozit. Pot să fac inventare, şi-aşa.

Dacă faci inventare, practic nu trebuie să te vezi cu nimeni… Cum ţi-e, Bobby.

Bobby: Cui îi pasă?

Tina: Tine capu' jos. Arăţi groaznic.

Bobby: N-am reuşit niciodată să-nţeleg de ce nu mă place.

Tina: Cine.

Bobby: Ea. Jill. Adică, ce e aşa de rău la mine? În comparaţie cu alţii. Mă urăşte de când aveam cinci ani. E, pur şi simplu… dileala.

Tina: Tine capu' jos.

Bobby: Mi-a zis că i-ar plăcea că mă omoare. Asta e dileala curată. Nu ştiu…

Tina: Vrea doar să-ţi asumi responsabilitatea.

Bobby: Îmi scuipă totul în faţă… şi toate astea îmi intră direct în creier. Înţelegi? Dintr-odată nu mai sunt decât o grămadă de căcat. Un căcăţel pe care cineva vrea să-l calce în picioare. Doar încerc să mă prind de context. Adică, chestia e că sunt încă prea tânăr, şi – (*ridică din umeri, da din mână şi-şi pleacă capul*)

Tina: Ce?

Bobby: Vreau să-ţi zic ceva. Da' nu pot cu ea de faţă. Da de fapt, ce caută ea aici. Şi ce tot scrie acolo? Adică, îşi ia notiţe cu ce zicem, sau ce?

Tina: ce scrii, Jill?

Jill: O compunere.

Bobby: Da, sigur. Vacanţa mea de vară.

Jill: E o compunere de folosit în mai multe scopuri. Ştiu ce vreau să demonstrez. O folosesc io undeva, în vreo lucrare. Poate chiar în mai multe.

Bobby: Nemaipomenit. Eu am chestii grave să-ţi spun și prietena ta, studentă, se-ntinde pe iarbă și scrie o compunere.

Tina: Ce chestii?

Bobby: Chestii care… care tre' să ţi le spun, cred. Ești gravidă. Deci, da… okay. Exact. Okay. Deci io trebuie, trebuie… ce vreau io să zic… nu ştiu. Ah, căcat, hei. N-are decât să rămână. Ce mai contează.

Tina: Nu, o să plece. Poţi să pleci, Jill. E în regulă.

Jill: Zici că-i okay pentru tine?

Tina: Da, așa cred.

Jill: Eşti sigură?

Tina: Da. Du-te… da'…

Jill: Ce-i?

Tina: Nu te du acasă. Poţi să dai şi tu o tură, mai bine? Adică să nu pleci de tot. Poate… uite, să stai un pic pe la pomu' ăla.

Jill: Aaa, nu. Nu-i o idee bună. Curvele fac asta. Mă trezesc că mă ia unu de curvă şi vine la mine. Şi mă enervează. Şi dup-aia tre' să-l omor. Mai bine mă duc pân la magazinu ăla de peste drum. Iau ceva. O cola, ceva.

Tina: Perfect. Şi dup-aia te-ntorci.

Bobby: De ce să se mai întoarcă? Te duc eu acasă, dacă-ţi faci griji pentru asta.

Tina: Da poate nu vreau să mă duci tu acasă, Bobby. Că nu pot să garantez nimic.

Jill: Vrei o cola?

Tina: Normal.

Bobby: Şi-ala? Să-i iau şi lui una?

Tina: Vrei o cola, Bobby?

Bobby: N-o vezi că nu vrea să-mi ia?!

Tina: Ea s-a oferit.

Bobby: Da, dar de fapt nu vrea să-mi ia. Nici nu ştiu de ce s-a oferit. Probabil ca să mă scuipe în faţă dacă zic da. Să-mi zică: ia-ţi singur! sau ceva.

Jill: Uau, băi boule. Vrei o cola sau nu?

Bobby: Cola light.

Jill: Cola light. (*râde*) frăţioare… Hai, m-am dus. (*iese*)

Bobby: Vezi? Doar fiindcă am vrut o cola light şi deja a făcut mare chestie din asta. Şi mă ia la mişto, cum o face mereu. Mereu m-a luat la mişto, încă de când aveam amândoi cinci ani. Pula mea, asta mă urmăreşte. Ca şi când ar şti ea ceva despre mine, care nu ştiu nici io. O chestie nasoală de tot. Ce? Ştii tu ce ar putea fi? Ce ştie ea… dar eu nu?

Tina: Bobby, aici nu-i vorba despre…

Bobby: Ba nu – Toate astea au o legătură între ele. Cel puţin aşa cred. Simt io. Ce face ea cu mine, are legătură cu ce-mi fac eu singur, sau aşa. Şi asta sigur are o legătură cu întrebarea, de ce nu-s… ştii tu, de ce nu-s io însumi. Vreau să zic, nu adevăratul meu eu, în relaţie cu tine şi cu… ştii tu… ce-i acolo înăuntru… *Dacă,* înţelegi tu… adică nu vreau să insinuez că ai minţi, dar eşti sigură că…

Tina: Sunt sigură. Am fost la medic.

Bobby: Şi medicul era sigur.

Tina: Doctoriţa. Da. Se naşte în februarie.

Bobby: Uau, Dumnezeule… aaahhh, Doamne-Dumnezeule… *Îşi lăsă capul jos, între genunchi.*

Tina: eşti bine?

Bobby: Dacă-s bine?… Dacă sunt bine. Nu. Nu. Nu-s deloc bine. Absolut deloc. Mă cac pe mine de frică. (*Se ridică şi se plimbă de colo-colo*) Hai, hai, adună-te Bobby. Hai odată! (*Se opreşte brusc*) Pula mea. Exact. Ai dreptate. Sunt laş. Pula mea. Cum dracu' ai ştiut tu asta. Ea ţi-a zis, este? Jill ţi-a zis. Asta e ce ştie ea despre mine. Şi ţi-a zis şi ţie. Are dreptate. Sunt un laş căcăcios. Pula mea. Mi-e aşa de frică, că până la urmă îmi devii indiferenţă. Şi nu vreau asta. Nu vreau să-mi devii indiferenţă. Dar asta eşti. În realitate, aşa eşti pentru mine. Băga-mi-aş! Sunt ultimu' rahat.

Tina: Acuma te dai lovit?

Bobby: Ce?

Tina: Vrei să mă păcăleşti. Te dai lovit şi io tre' să-ţi plâng de milă.

Bobby: Hei, termină. Sunt ultimu' rahat. Îţi zic.

Tina: Cred că e o tactică.

Bobby: Acum am avut revelaţia asta. Cum adică o tactică.

Ţine: Păi ce altceva?!

Bobby: Nu e nicio tactică, nu e nimic. Este ceea ce sunt. Ce-ţi ziceam.

Tina: De ce?

Bobby: Cum adică, de ce? Acu mi-a trecut asta prin minte.

Tina: Cred că tu crezi că aşa o să scapi. Îmi povesteşti că eşti ultimu' căcat, şi un laş nenorocit, iar eu pur şi simplu te iert. Îţi dau drumu'. Chiar asta crezi tu că se-ntâmplă.

Bobby: ba nu cred asta.

Tina: Cum adică nu crezi.

Bobby: Păi, dac-aş fi ultimu' căcat, atunci aş folosi orice mijloc, nu? Probabil, chiar fără să-mi dau eu însumi seama. Aş face-o pur şi simplu pentru că un ticălos o face şi gata. Vreau să zic, ca un căcat ar face orice ca să iasă basma curată, fără îndoială.

Tina: Băi, porcule! Nu-mi vine să cred că stau s-ascult tot căcatu' asta. Ce-i cu tot căcatu' asta? Nu merge aşa, nu mă lua aşa, drept cine mă iei? Mă crezi vreo martiră, sau ce? Crezi că te scutesc pe tine de toate şi rămân să duc singură

totul mai departe? Şi-mi zic „din păcate ai dat-o-n bară, Tina. Te-ai înşelat în privinţa lui. Ce să-i faci. Să privim spre viitor şi gata”. Nenene, nu merge aşa. Ce ticălos s-ar purta de parcă ar fi un ticălos? frate…

Bobby: Ascultă. Pui presiune pe mine. Nici nu sunt sigur că zic ce vrea mintea mea să zică – ascultă, okay. Aveam planuri. Voiam să termin şcoala. Ştiu că nu ţi-am spus de asta până acum, ştiu, dar chiar am vorbit despre asta cu taică-miu.

Tina: Ţine-ţi gura! Du-te dracu’. Şi eu? Cu mine ce faci? Şi cu copilu’? Cu copilu’ ce faci?

Bobby: Cu copilu’?

Tina: Cu copilu’, da. Cu copilu’.

Bobby: Uau. Nu se poate vorbi încă de vreun copil. Nu-i spune copilu’. Altfel o să te ataşezi de el.

Tina: Ce tot zici? Te-ntreb ce vrei să spui?

Bobby: Nimic. Nu ştiu.

Tina: Avort. Te gândeşti la avort.

Bobby: Nu mă gândesc la nimic.

Tina: Mincinosule. Sigur că la asta te gândeşti.

Bobby: Nu. Nu mă gândesc la absolut nimic. Şi dacă mă

gândesc la ceva, oricum nu-nţeleg la ce. Hai. Dă-mi şi mie o şansă.

Tina: Du-te dracu'! cară-te. M-am răzgândit. Nu mai vreau să te văd. E exact ce-ţi doreai. Poftim. Şi-acu cară-te.

Bobby: Stai un pic.

Tina: De ce să stau?

Bobby: Stai un pic. N-am spus niciodată…

Tina: Toată vorbăria despre cum eşti tu ultimu' căcat. Nu voiai decât un singur lucru.

Bobby: Am gândit cu voce tare, cum să-ţi zic, am încercat să-mi înţeleg… să-mi înţeleg sentimentele. Am… ştii tu, am şi eu sentimente, am încercat să le înţeleg.

Tina: Da, sigur.

Bobby: Nu, pe bune. Mă simţeam că ultimu' căcat şi la un momen dat am început să mă simt că ultimu' căcat, pentru că…

Tina: Pentru că ce?

Bobby: din cauza chestiei, care s-a-ntâmplat la party… în bucătărie la Jill. Vreau să zic că n-am apucat să vorbim serios despre asta.

Tina: Şi vrei acu să vorbim despre asta?

Bobby: Nu tocmai. Dar asta e motivul pentru care m-am simţit nasol. Pentru că tu şi cu Jill stăteaţi cu ochii pe mine. Nu e un reproş, dar… Mă rog. Deci m-am simţit că ultimu' căcat. Şi atunci m-am gândit dacă aşa te *simţi* poate că aşa şi eşti. Şi dup-aia se apucă să-mi zică că eşti gravidă, bang! (*își dă una în cap*) bang, bang, bang! dar, mă rog… deci, nu vreau să plec. Vreau, ştii tu, să rămân aici lângă tine. Fii atentă, vreau să mă aşez o clipă. Şi să mă gândesc la ce vreau să-ţi mai zic. Trebuie însă să mă gândesc la ce.

El se uită la ea, ea da din umeri, se aşază lângă el, pauză.

Haina.

Tina: Ce?

Bobby: Unde mi-e haina. Credeam c-am luat-o.

Tina: Nu po să cred.

Bobby: Tre' să fumez o ţigară. Cred că le am în haină.

Tina: Vrei să zici că te duci acasă ca să-ţi iei haina.

Bobby: N-ar fi o idee prea bună, nu?

Tina: Nu tocmai.

Bobby: Okay. Mda… da de fumat tre' să fumez.

Tina: Normal, tre' să fumezi. Poate tre' să şi bei ceva. Poate şi nişte droguri, ceva. Poate ar tre' să faci şi cunoştinţă cu o fată bogată şi cu ţâţe mari, şi să-ţi petreci restul vieţii cu ea, la ea acasă în Hawaii. Dar tu eşti aici. Ghinion! Ai ce ai. Şi dacă ai ceva de zis, zi acum.

Bobby: Imediat.

Tina: Când.

Bobby: Acuşi.

(pauză)

Tina: Hei, Bobby. Acum înseamnă… acum. Acum înseamnă nu curând. Ci imediat.

Bobby: Ştiu, dar…

Tina: Vorbeşte!

Bobby: Să vorbesc? Să vorbesc… să vorbesc.

Tina: Hai odată! Spune ceva despre noi doi. Şi despre copil. Despre cum o să fie. Despre ce o să facem! Despre ce o să faci!

Bobby: Habar n-am ce-o să fac. Ştiu doar ce voiam să fac! Voiam… să mă despart de tine. (se privesc unul pe altul)

Tina: Zău?

Bobby: Voiam… să mă despart de tine. Asta-mi trecea prin minte.

Tina: Zău?

Bobby: De vreo câteva săptămâni.

Tina: Săptămâni? Aşa deci.

Bobby: pentru că… pentru că, cum să zic, m-am mai uitat şi eu în jur. Şi la un moment dat, am început să văd. M-am uitat în jur… şi am văzut pe altele… şi am început să-mi zic… hei, n-arată rău deloc. De ce n-aş fi şi cu altele, în fond, adică, uite ce ţoale au pe ele şi-aşa. Chiar cool.

Tina: Nu-mi vine să cred că-mi povesteşti mie aşa ceva.

Bobby: Nici mie.

Tina: Adică, mi se face rău.

Bobby: Clar. Şi mie. Ţi se face rău de la aşa ceva. Chiar am fost bolnav din cauza asta. De luni bune.

Tina: Luni? Acu s-au făcut luni?!

Bobby: Bine, poate nu luni. Săptămâni. Poate o lună… jumate.

Tina: De o lună jumate vrei să fii cu alta?

Bobby: Mi-era rău. Pentru că eu eram cu tine. Şi pentru

că eram cu tine, şi cu toate astea tot aveam chef să văd cum e şi cu altele, mi-a trecut la un moment dat prin minte, că poate noi doi n-ar mai trebui să… adică, noi doi, să nu mai… poate că ar trebui ca eu să… Înţelegi, şi de-aia m-am dus cu tipa aia în bucătărie.

Tina: tipa aia?

Bobby: Da… aia, cum naibii o cheamă.

(Tina se ridică în picioare).

Tina: Nu ştii cum o cheamă? Nu ştii nici măcar cum dracu' o cheamă?!

Bobby: Da ce contează cum o cheamă? M-am dus cu ea în bucătărie, pentru c-am încercat să o las mai moale, cred. Mi-era indiferent… chestia dintre mine şi tine. Voiam numai să văd dacă pot s-o las mai moale.

Tina: O cheamă Leah. Leee… aaah!

Bobby: Hei, nu sări în sus acu. Încearcă să rămâi calmă, tocmai încerc să-ţi explic.

Tina: Leee! Ahhhhh! Spune-o!

Bobby: Bun. Okay. Leah. Okay? Am spus. Okay?

Tina: Sigur. Altceva?

Bobby: Ce.

Tina: (lui, în faţă) Mai... ai... şi... alt... ceva... să... îmi... spui?

Bobby: Hei, mai ai puţin şi sări la bătaie. Ştiu că asta ai de gând. Ştiu foarte bine... Dar asta n-o să-ţi aducă absolut nimic. Pentru că

Tina: E-n ordine. N-am de gând să-ţi fac ceva.

Bobby: Hai, lasa, te cunosc eu.

Tina: Zău? Mă cunoşti? Pe bune. Ce să zic, poate că mă cunoşti la fel de bine pe cât te cunosc eu pe tine. Pentru că acum, în clipa asta, mă gândesc că nu ştiu absolut nimic despre tine.

Bobby: Ştii o grămadă despre mine. Eu am rămas, în fond, acelaşi. Acelaşi tip pe care-l ştii.

Tina: Eşti un copilaş. Credeam că eşti un bărbat.

Bobby: Hai, te rog io, nu mă lua acum cu căcatu' asta cu copilu' şi bărbatu. Asta chiar că mă face să mă urc pe pereţi. Am vorbit cu un tip la muncă. El e la expedieri. Şi prietena lui o scoate mereu pe asta cu copilu' şi bărbatu, tot timpu-l biraie la cap cu asta. „Nu fi copil, fii bărbat". Ce. V-aţi dus toate la aceeaşi profesoară?! Care v-a învăţat faza asta. În orice caz aşa crede tipu' de la expedieri. Am stat de vorbă şi

Tina: Hei, hei! Bărbatule!... Nu prea mă prind încotro baţi, dar nu ajută. Vreau să vorbim despre ce s-a-ntâmplat.

Bobby: Sigur. Da’ tu ai început cu…

Tina: Te-a plictisit sexu? Asta e?

Bobby: N-am spus niciodată asta.

Tina: Ba asta ai spus, da cu alte cuvinte. Cum e posibil să te fi plictisit cum făceam noi sex?! Era… mie mi se părea mereu minunat. Dumnezeule, era iubire şi sex. Şi tu spuneai că e… da, pe bune, nu te-ai exprimat niciodată decât la superlativ.

Bobby: Da’ nu m-a plictisit niciodată. Adică, un pic de frică mi-era, da, că s-ar putea întâmpla şi asta, cândva. Da’ nu s-a-ntâmplat niciodată. Doar că mi-era frică că s-ar putea întâmpla, într-o zi.

Tina: exact. Frică. Că unui copil. Eşti un copil.

Bobby: (se predă) Okay, okay! Sunt un copil! Şi tu eşti adultă. Eşti aşa de mătură. Hai, mai lasă-mă, da? De fapt, asta şi e problema: parc-ai avea o sută de ani. Chiar ţi se potriveşte. Oricum ai planificat totul, până în ultima zi a vieţii tale.

Tina: Exact. Aşa e.

Bobby: Şi-ncacum! Cel puţin dacă compari cu mine. Tocmai m-ai plesnit, aşa cum face un adult cu un copil. Şi chiar când nu faci asta, chiar când… mă iubeşti, am impresia că ai hotărât deja totul… Tabloul în mare e gata, iar eu nu-s

decât un detaliu drăguţ în acest tablou al tău.

Tina: Pe bune. Şi la concluzia asta ai ajuns tu, împreună cu noul tău prieten de la expedieri.

Bobby: Nu. Hai, termină.

Tina: Fii atent, zi-mi pur-şi-simplu, ce vrea să-nsemne asta. Toată bâlbâiala asta cu mine care am un tablou gata, şi cu tine care eşti doar un detaliu.

Bobby: Păi, se potriveşte cu ce-ţi spuneam că gândesc eu.

Tina: Ah, mai nou gândeşti?

Bobby: Exact. Gândesc, da. Fii atentă, vreau să-ţi zic ceva. Asta chiar gândesc, deci vreau să pot să ţi-o zic, fără să dai în mine.

Tina: Mda, da’ hai să lăsăm opţiunile deschise.

Bobby: Acu nu mai am de ales, nu. Pentru că dacă-am zis că mă gândesc la ceva, acu tre’ să şi zic.

Tina: Corect.

Bobby: Exact. Pentru că, întâmplător, cred că sarcina… mă rog, cum să zic… îţi convine de minune.

Tina: Zău?

Bobby: Pentru că, pân la urmă, cred că exact asta ai și urmărit.

Tina: Aha. Clar. Înţeleg. Deci asta e povestea pe care vrei tu s-o spui: curvă îşi dorea aşa de tare să facă un copil cu mine, încât mi-a găurit toate prezervativele. Taică-tu o să te creadă, sunt sigură. E un căcănar încă și mai mare decât tine.

Bobby: Rahat! Da' nu zic aşa ceva. Zic, doar – că da, cam la ce te mai poţi aştepta de la viaţă. Ai abandonat şcoală. Scoala ţi-era indiferenţă. Nu era viaţa. Sau, în orice caz, nu era destulă viaţa.

Tina: Mda. Păi nici nu era. Era o prostie. Pentru mine era o prostie.

Bobby: Ştiu. Şi pentru mine la fel. Cumva. Ştiu. Dar cumva nu în acelaşi fel ca pentru tine. Tu ai ştiut de la început că era gargara… pentru că știai că există și cealaltă chestie. Exact! Cealaltă chestie. I-ai zis cumva. Aveai listă. Ştii: un job simplu care să-ţi placă… şi… şi…

Tina: Un bărbat pe care să-l iubesc. Doi copii, câtva prieteni buni. O locuinţă drăguţă.

Bobby: Exact. Asta e. Asta e lista. Lista lui Tina!

Tina: E o listă foarte bună. Lucruri reale! Ai ceva – mpotriva? Ai tu una mai bună? Aha, ah da, tu ai una mai bună, da. Visuri, sau aşa. Marile visuri. Asta vrei să-mi zici, nu? Ai devenit aşa, brusc, ambiţios.

Bobbu: Nu, nu-s ambiţios. Ce vrea să mai însemne şi asta?!

Tina: Poate vrei să te faci avocat sau arhitect, sau poate chiar medic.

Bobby: Nu, nu, nici vorbă. Toate astea nu-s de mine. Vreau numa să zic că lista ta e lista ta. Că asta vrei tu. Şi ce e special la ea nu e doar că că asta vrei tu, ci că poţi spune clar ce îţi doreşti.

Tina: Spune, pur şi simplu, ce-ţi doreşti tu. Hai. Spune. Încearcă. Poate reuşeşti. Poate ne surprinzi pe amândoi. Poate eşti mai mult decât un câine de pripas. Poate eşti chiar un om. Care are creier de om.

Bobby: Hai, că n-are niciun sens… (pauză)

Tina: Aştept. Hai, Bobby. Spune ceva omeneşte. Arată-mi că n-ai un creier de câine.

Bobby: (oftează) Creier de câine. Super.

Tina: Aştept. Vorbesc serios.

Bobby: Exact, exact. Aştepţi. Eşti foarte răbdătoare. Plină de înţelegere. Stai aici, în faţa mea, ca un om adevărat, matur. Cu toate planurile făcute. Porţi deja în tine primul copil, şi acum nu mai ai nevoie decât de mine, ca să mă mut cu voi, bătrânul Bobby, nu mai trebuie decât să zică cuvintele care trebuie şi să-şi pună semnătură în josul unei bucăţi de hârtie, şi atunci a urcat la bord, pentru tot restul

vieţii lui de căcat.

Tina: Okay! Destul! Cu mine ai terminat-o. (vrea să plece)

Bobby: Stai puţin. Pune mâna pe ea)

Tina: Dă-mi drumul!

Bobby: Încă n-am terminat unul cu celălalt.

Tina: Te-nşeli!

(Tina vrea să-l lovească, Bobby, se apăra)

Bobby: Termină cu tâmpeniile! (o apucă). Stai aici. Acuma o să...

Tina: Fii atent: acuma îţi iei labele de pe mine, Bobby. (vrea să se elibereze)

Bobby: Aşa nu merge. Am început ceva împreună, şi acum vom...

Tina: Fii atent, nu te mai agaţa de mine, dă-mi drumu', nu vreau...

Bobby: Tina, te rog.

Tina: Nu! M-ai minţit! În toate privinţele. Numai despre asta e vorba, căcatule! M-ai minţit în toate privinţele... Indiferent ce-ţi spuneam despre viaţa, sau despre aşteptările

mele, erai mereu de acord. Eşti plin de căcat! Eşti o cârpă. Şi… şi… (începe să plângă) dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Jill: (intră în fugă. Ţipă. Lasă pungile pe jos. Îl ia pe Bobby de gât. El cade. Ea se aruncă pe el)

Bobby: Băi, ce dracu'!

Jill: Javră! (amândoi la pământ. Jill se aşază pe el. Îl loveşte.)

(Tina se aşază. Plânge. Smulge furioasă smocuri de iarbă)

Bobby: Gata! Încetează! Mama doamne!

Jill: Vrei să te baţi? Bate-te cu mine. Hai!

Bobby: Da' nu vreau să mă bat cu nimeni.

Jill: Javră căcăcioasă!

Bobby: Tina. Tina, spune-i să…

Jill: Ce dracu' e cu tine. E gravidă! (Jill continua să-l lovească pe Bobby. Încearcă să se ferească)

Bobby: Da' nu i-am făcut nimic.

Jill: Nu dai într-o femeie gravidă. Nu dai într-o femeie gravidă!

Bobby: Tina! Spune-i şi tu! Termină, nu i-am făcut nimic.

Jill: Să mori tu!

Bobby: Pe cuvânt!

Jill: Te-am văzut cu ochii mei, jigodie!

(Jill s-a ridicat. Îi mai dă un şut lui Bobby)

Bobby: Au. Rahat! Opreşte-te, lasă-mă-n pace!

Jill: Căcatule!

Bobby: Mama doamne! Opreşte-te imediat, că mă înfurii.

Jill: Hai! Dă-i drumu'! Abia aştept.

Bobby: Vorbesc serios! Au!

Jill: Exact. Cum îţi place, hm? Cum îţi place? te-ntreb, cum îţi place?

(Bobby sare în picioare)

Bobby: Doare! Doare, okay? Şi acum, gata! Sau te pocnesc! (pauză)

Jill: Ce faci? (se apropie încet de el)

Bobby: Fii atentă: stai pe loc.

Jill: Mă pocneşti. Am auzit eu bine? Asta ai spus?

Bobby: ...nu vreau să-ţi fac rău.

(Jill continua să se apropie de el. El se dă înapoi).

Jill: Ţi se pare ţie că mi-ar fi frică? Uită-te la mine. Ţi se pare că mi-e frică de tine? Băi! (îl îmbrânceşte)

Bobby: Oah, Doamne. Okay. Renunţ. (se aşază) Loveşte-mă. Omoară-mă. Hai. Îmi faci un serviciu. (începe să plângă) Hai! (Bobby se lăsă pe spate. Jill îl priveşte. Ridică din umeri)

Jill: Javră. (Merge la Tina) E totu-n regulă, Tee?

Tina: (plânge) da, e super!

(Jill se aşază alături de ea. O ia pe după umeri. Bobby plânge destul de tare.)

Jill: Băi. Ţine-ţi gura aia! Se uită lumea. Frăţioare. Uite şi la asta! N-am mai văzut niciodată un tip să plângă aşa.

Tina: Da... ai dreptate. Destul de ciudat, nu? Tot aşa l-a luat plânsu şi când ne-am culcat prima oară împreună.

Jill: Să mori tu!

Tina: Pe bune. De-aia m-am şi îndrăgostit de el. (începe

să plângă)

Jill: Hai, scumpo. Nu merită.

Bobby: ba merit! căcat! Merit! să ştii că da!

Jill: Gura!

Bobby: Vreau să-ţi ceri scuze!

Jill: Zău? Pentru ce?

Bobby: Cum adică pentru ce?! Pentru atacul de mai devreme, că nu făcusem nimic. Nu i-am făcut nimic.

Jill: Te-am văzut cu ochii mei.

Bobby: Ai văzut un căcat, vaca ciudată ce eşti!

Jill sare în picioare: Cum mi-ai zis? (face un pas spre Bobby) Băi, băiete, când e vorba de pedeapsă, nu te mai saturi, văd.

Bobby: Spune-i şi tu, Tina. Spune-i. Hai!

Tina: E adevărat… e adevărat. Voiam să mă car şi el a încercat să mă oprească. Asta-i tot.

Jill: A fost violent.

Bobby: Termină. Vroaiam doar că ea să nu…

Jill: Ai pus mâna pe ea. Ai folosit violenta!

Bobby: Da numai un pic.

Jill: Numai un pic e prea mult!

Bobby: Da am vrut să nu plece.

Jill: Numai că ea voia să plece! Şi dacă vrea să plece, trebuie să și poată s-o facă. Şi nimeni n-are voie s-o împiedice. E clar?

Bobby: Da eu… eu… Ah, las-o baltă! Renunţ.

Jill: Zici tu aşa, da' eu nu te cred. Nu cred că vorbeşti serios. Ar trebui s-o faci, însă. Ar trebui să renunţi şi să te târăşti de-aici. Şi să te arunci de pe primu' pod care-ţi iese-n cale.

Bobby: Ţi-ar plăcea ţie, nu?

Jill: Ştii bine că da.

Tina: Nu poate s-o facă. Că are visuri mari. Îl aşteaptă o viaţă măreaţă.

Jill: Exact. (râde) Ţi-a zis el asta?

Tina: Şi-ncacum! E încă aşa tânăr, ştii? dar are un viitor. Bine, asta numai dacă nu i-l stric eu.

Bobby: N-am spus niciodată aşa ceva.

Tina: Şi în viitorul ăsta al lui, există o grămadă de fete şi femei, care se-mbracă frumos, şi cu care el o să se fută.

Bobby: Nici asta n-am zis.

Jill: Pun pariu, că ai gândit-o.

Bobby: Mda, dar nu.

Tina: Nu ştiu. Poate că s-a uitat prea mult la televizor. Poate ne confundă pe toţi cu puştii ăia din seriale, care locuiesc toţi pe plajă. Şi conduc maşini mişto. Cu părinţi care locuiesc în căsoaie. El e… cum să zic, ştii tu… uşor impresionabil. Mi-ai adus o cola?

Jill: da. (Ia pungă)

Tina: Asta e, Bobby, te-ai uitat prea mult la televizor?

Bobby: Habar n-am despre ce vorbeşti.

Tina: Taică-tu e taximetrist. Doar ştii. N-ai uitat chestia asta, nu?

Bobby: Nu cred c-ai înţeles ce voiam să zic. Cred că ceva ai înţeles greşit.

Tina: Poate că da. Şi poate că nu.

Jill îi dă o doză de cola.

Tina: Mulţumesc. I-ai luat şi lui una?

Jill: Să i-o dau?

Tina: Normal.

Jill: Eşti o sfântă, să mor io!

(Jill îi aruncă o doză lui Bobby, care o prinde). Zi mersi!

Bobby: Mersi. Voiam o cola light.

Jill: Nu cumpăr cola light. Niciodată. Pentru nimeni.

Bobby: Nu pot s-o beau. Sunt suspect de diabet.

Jill: Zău? Păi, bea-o. Aşa o să ştii sigur. Dacă intri-n

comă, te duc eu repede la spital. Promit.

Bobby: da, sigur. (Toţi trei deschid dozele. Beau. Bobby oftează)

Tina: Ce-i cu tine? Nu ţi-e bine?

Bobby: Nu… căcat. Fii atentă. Mai că era să m-aşez pe o seringă. Căcat!

Tina: Nu pune mâna pe ea.

Bobby: Nici n-am de gând. Credeam că ăştia matura p-aici. Nu sunt oameni angajaţi să facă curat?

Jill: Nu.

Bobby: Credeam că da.

Jill: Ei bine, nu.

Bobby: Rahat. E deprimant, pe bune, ia uite, nu putem să le lăsăm aici, pur şi simplu.

Tina: nu pune mâna pe ele!

Bobby: Nici n-am de gând!

Tina: Le arunc eu.

Bobby: Nici vorbă.

Tina: În orice caz, tu nu pui mâna pe ele.

Bobby: Nici tu.

Jill: Oah, mama doamne! (Jill ia punga în care rău dozele de cola, ia cu punga seringa şi o aruncă la gunoi.)

Bobby: Mulţumesc.

Jill: E-n regulă. (toţi trei beau)

Tina: Chestia pe care ţi-am spus-o mai devreme, Bobby.

Bobby: Când?

Tina: mai devreme, până la chestia astălaltă.

Bobby: da, nu m-am prins despre ce era vorba.

Tina: Da, exact. Că ce meserie are taică-tu.

Bobby: Exact. Şi? Ce-are sulă cu prefectură? (Ce are una cu alta). Adică, dacă vrei să zici că n-ai voie să-ţi doreşti nimic, pentru că nici părinţii nu au nimic, atunci chiar că nu-nţeleg. Pentru că, în fond, pot să fiu tot ce-mi doresc să fiu. Pot să mă întorc la şcoală, bine, nu la vreo secţie unde-ţi trebuie mate, dar la oricare alta, da. Ce ştiu eu. Şi referitor la joburi, la fel. Pot să am joburi mai bune decât asta pe care-l am acum, sau mai bune decât a avut taică-miu vreodată. Aş putea.

Tina: Atunci, fă-o. Nu te opreşte nimeni.

Bobby: Dar nu asta am spus mai devreme. Asta zic acum, că n-ai dreptate dacă zici nu mai avem voie să ne dorim lucruri, numai pentru că suntem cine suntem, sau aşa. Mai înainte nu voiam decât să spun… mă rog, că eu… sunt tânăr şi că nu ştiu exact ce vreau… sau, înţelegi tu… ce nu vreau.

Tina: Pur şi simplu, încetează să mai vrei ceva. Ăsta-i sfatul meu. E un sfat pe care mi-l dau şi mie. Ceea ce vrei se afla în viitor. E pentru ziua de mâine. Vreau să zic că numai când se întâmplă devine real. N-are niciun sens, indiferent ce-ţi doreşti. Mă rog, nu pot să-ţi explic. Eşti prea prost.

Bobby: Ba nu.

Tina: Fii atent, vreau să zic că… voiam doar să-ţi zic, că… Doamne, Bobby… (începe uşor să plângă)

Jill: Nu-l ruga. Orice-ai face.

Tina: Voiam să-i zic un singur lucru. Pot să-ţi zic un singur lucru, Bobby?

Bobby: Bineînţeles.

Tina: Doar un lucru, pe care-l iau foarte în serios, pentru a un lucru în care chiar cred. Pot, Bobby?

Bobby: Bineînţeles… bineînţeles.

Tina: Bine. Bun. Deci ascultă… Ar fi în ordine. Tu şi cu mine. Şi copilul. Ar fi în ordine. Să fim noi trei. Ne-am vedea de viaţă. Şi asta ar fi… suficient. Pentru că, în fond, nu există nimic mai mult de-atât… nimic mai bun. Asta cred eu.

Bobby: Ştiu.

Tina: Clar. Ştiu că ştii… dar chiar am dreptate. Asta cred.

Bobby: probabil, ai dreptate. Nu ştiu.

Tina: Mă iubeşti, Bobby?… Ştiu că mă iubeşti. Doar nu te-ai gândit să te desparţi de mine, pentru că nu mă mai iubeşti, nu?

Bobby: Nu. Adică… nu ştiu sigur, dar…

Tina: Sigur că ştii. Nu spune că nu ştii, când eu ştiu sigur că ştii. Nu-s chiar aşa de proastă. E imposibil să fiu chiar aşa de proastă. Ştiu când cineva mă iubeşte, şi când nu. Aşa că spune, pur şi simplu, că mă iubeşti, Bobby. Ce te costă?

Bobby: Te iubesc.

Tina: Pe bune?

Bobby: Aşa cred.

Tina: Doamne! Hai. Trebuie să vorbeşti serios. Ce te costă s-o zici pe bune. Chiar dacă n-o să ne mai vedem

niciodată. Mă iubeşti. Ne simţim bine împreună. Facem mişto sex. Facem super sex. Chiar e super, Jill. Ţi-am povestit.

Jill: Nu-mi amintesc.

Tina: dar aşa e. Nu, Bobby? Spune-i tu.

Bobby: Nu vreau deloc să-i spun ei aşa ceva.

Jill: Nici eu nu vreau s-o aud din gura lui.

Tina: Vreau să zic, nu există ceva mai bun pentru tine, Bobby. Ştiu sigur. Îţi trec o grămadă de întrebări prin cap. Te-ntrebi una, te-ntrebi alta.

Bobby: E important să-ţi pui întrebări. Trebuie să-ţi pui întrebări!

Jill: Oah, mama doamne! Ce dracu' o tot frecaţi acolo?! E timpul să luaţi şi nişte hotărâri. E vremea de acţiune. Ea nu face avort. Asta o ştim cu toţii. Dacă e cineva p-aici care n-o ştie, ăla e un cretin. Vrea să păstreze copilul. Singura întrebare care se pune: o s-o ajuţi? sau o să fie o mamă singură care trăieşte din ajutor social, într-o pivniţă şi n-o să doarmă niciodată suficient şi o să aibă o viaţă de căcat şi niciun viitor?

Tina: Doamne! (Începe să plângă)

Jill: Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Voiam numai să clarific treaba.

Tina: Şi dacă ai dreptate?

Jill: Ei, asta-i! Voiam numai să fiu clară. N-am de ales.

Tina: Nu, numai că… numai că… mai ştii cât de cald a fost săptămâna trecută? Îngrozitor de cald. În orice caz, săptămâna trecută, nu mai ştiu când, era cam pe la ora patru, am văzut în centru o femeie cu un bebeluş. Ea era cam de vârsta noastră. Şi copilul, avea, ce ştiu eu, cam un an. Şi dormea la ea în braţe. Aşteptau să vină autobuzul, probabil, fuseseră undeva, la doctor, sau aşa, habar n-am. Dar ea arăta complet aiurea. Copilul îi atârna cumva pe umăr. Era cald de ţi se lipeau hainele pe tine. Cară după ea o geantă plină cu lucruri. Arata de parcă nu mai dormise de o săptămână, sau aşa. Şi copilul atârna de ea ca un balast fără viaţă. Dormea. Dar se ţinea strâns de ea. Ea stă acolo ca un zombie, în căldura aia, şi aşteptă să vină nenorocitul ăla de autobuz. Ştiam, pur şi simplu ştiam că sunt singuri. Doar ei doi. La cină. La băiţa. La culcare. Aşa că nu-mi puteam lua ochii de la ei, şi simţeam că… da… Era multă iubire acolo. Enorm de multă iubire între ei doi. Nebunie. Puteai pur şi simplu s-o simţi. Dar mai era şi… da… mai era şi tristeţe, da, tristeţe. Plutea în aer. Adică nu ştiu sigur dacă ea era tristă, pentru că o priveam, sau eu eram. Poate că nu era deloc tristă, poate era doar aşa… obosită, atât de obosită încât nu mai simţea nimic. Da, nu ştiu, poate că de fapt eu simţeam toate astea, mai ales tristeţea, iar ea era doar obosită, şi nu mai simţea nimic… nici măcar iubire. (se ridică, îşi şterge lacrimile) Mda. Asta-i viaţa. Întinde şi celălalt obraz, fii relaxat. Asta-i vorba maică-mii, în orice caz.

Jill: Pe bune? Aşa zice?

Tina: Aproape-n fiecare zi.

Bobby: I-ai spus maică-tii? Că eşti gravidă?

Tina: M-am gândit să ţi-o spun întâi ţie, Bobby.

Bobby: De ce?

Tina: Mda, dacă mă gândesc acum, nu-mi vine nici mie niciun motiv, oricât de amărât, în cap.

Jill: Poate că s-a gândit că o să-i spuneţi maică-sii, împreună.

Bobby: Mda… da, asta am putea să facem. Vrei să mai spui şi la altcineva?

Tina: Sigur. O să spun că fulgeru" la toţi. Îţi faci griji?

Bobby: Nu. Era doar o întrebare.

Tina: Sigur. Clar. Uite, aş putea să-i spun lui taică-meu. Dacă aş şti unde e. Aş putea să-l caut şi să-i spun că încă mai există pe lume, oameni ca el.

Bobby: La mine te referi, nu?

Jill: Nu, se referă la Papa de la Roma… băi, băiatule!

Bobby: Mă gândeam… mă rog. Ascultă, vorbeam serios

mai devreme când ziceam că putem să-i spunem mamei tale, împreună. Dacă vrei.

Tina: Nu prea cred.

Bobby: De ce nu?

Tina: La ce-ar folosi?

Bobby: Eu sunt tatăl. Ştiu că am o răspundere.

Jill: Zău? Şi în ce constă?

Bobby: Vorbeam cu Tina.

Jill: Şi acum vorbeşti cu mine. Aşa că zi-mi şi mie, în ce constă, după părerea ta, „răspunderea"?

Bobby: Să-i fiu alături, atunci când o anunţă pe maică-sa, de exemplu. Şi să-i dau bani.

Jill: Tocmai ai auzit-o vorbind despre mama aia şi copilul ei, în staţia de autobuz, iar tu începi acum să vorbeşti de bani. Tocmai am încetat să te mai urăsc, Bobby. Între timp îmi provoci frică, Bobby. Eşti înfiorător, pe bune.

Bobby: Da, sigur.

Jill: Înainte mă gândeam, că eşti numai aşa, un… tip. Un tip tânăr şi prost dintr-o mie.

Bobby: Exact.

Jill: Dar acum ai devenit cel mai negru coşmar al meu. Eşti tot ce poate fi mai rău la un bărbat pe lume. Eşti, pur-şi-simplu, îngrozitor. (Se duce la măsuţa, şi se aşază)

Bobby: Despre ce vorbeşte?

Tina: Întreab-o pe ea.

Bobby: Nici gând! Iar are ceva cu mine. Şi acum le reproşează tuturor bărbaţilor de pe lume, acelaşi lucru. Crezi c-o întreb ce vrea să zică? mă crezi sărit de pe fix? Probabil e ceva complet oribil. N-am niciun chef să ştiu ce este. Nu vreau decât să fie un pic mai prietenoasă cu mine, ce Dumnezeu! Ca şi eu încerc să fiu prietenos. Încerc să rezolv ceva, aici. Am zis, că sunt de acord să mergem împreună la maic-ta… Okay. Stai aşa. (Se duce la Jill) Tu crezi că m-a durut în cur când povestea mai devreme despre fata aia şi copilul ei. Crezi că eu nu am văzut-o în faţa ochilor pe Tina şi pe copil, în exact aceeaşi situaţie. Şi dup-aia, singură, în cine ştie ce locuinţa. Într-o locuinţă de căcat.

Tina: N-o să locuiesc într-o locuinţă de căcat. Poţi să ţi-o scoţi din cap.

Jill: Aşa? Deci de aici a venit vorba despre bani.

Bobby: Asta ce mai vrea să fie? Normal. Tu gândeşti? Doar n-o s-o las să stea într-o locuinţă de căcat.

Jill: O s-o aperi tu de aşa ceva, nu?

Bobby: Exact.

Tina: Io nu stau într-o locuinţă de căcat.

Bobby: Păi, asta zic.

Jill: Îngrozitor.

Bobby: Ce e îngrozitor. Ce curu' meu e îngrozitor. Despre ce dracu' vorbeşti?!

Jill: Tu crezi că e răspunderea ta s-o salvezi, corect?

Bobby: S-o salvez de asta. Exact, aş salva-o de asta.

Jill: Asta crezi tu că e tema ta. Locul tău, te laşi puţin pe spate şi hotărăşti ce-i trebuie ei – bani, probabil – şi dup-aia îi arunci în faţă. Deci tu crezi că ai ultimul cuvânt despre cum şi unde trăieşte ea. Dacă reuşeşte în viaţă sau se ratează. Dacă trăieşte cum se cade, sau se neaca în căcat. Asta e îngrozitor! Ce dracu' e cu tine?!

Bobby: Io încerc să fiu drăguţ!

Tina: Io n-o să locuiesc într-o locuinţă de căcat!

Bobby: Doamne! Dar n-o să te las să locuieşti într-o locuinţă de căcat!

Jill: Nu tu hotărăşti asta, dacă ea o să locuiască într-o locuinţă de căcat!

(Bobby se plimba panicat de colo-colo.)?

Bobby: căcat! Băi frăţioare! Ce să mai zic?! Orice zic, e greşit! N-am voie să vorbesc despre bani. Ziceţi voi atunci, ce să fac? ziceţi voi şi fac. Ziceţi! Ce să fac?!

Jill: cară-te şi mori… asta ai putea să faci.

Bobby: Mai întâi tu! Tu mai întâi! Ţine-ţi gura aia! Cară-te! Dispari! Mori! Şi ţine-ţi gura! Pentru totdeauna, în pula mea! Care-i problema ta?! Mă scoţi din minţi. Ce crezi, că nu-mi dau şi eu silinţa?! Asta e o mega-problema pe care-o am de rezolvat! Aşa că mai taci dracu' din gură! AaaH. (Începe să tremure f puternic) Oah! Căcat! Uită-te şi tu la mine! Sunt gata! Sunt terminat! (Lui Jill) Uite ce-ai făcut din mine! M-ai terminat, gata! Sunt bolnav sau ceva! Na, eşti fericita-acum?!

Jill: Un pic.

Bobby: Căcat. Ui te şi tu! Se-ntâmplă ceva cu mine. Habar n-am ce. (sieşi) Creier de câine… creier de… câine.

Jill (Tinei): Ce creier?

Tina: Creier de câine. I-am zi mai-nainte aşa. Stai jos, Bobby.

Bobby: Stai jos Bobby. Spune ceva, Bobby. Pleacă, Bobby.

Tina: Stai jos Bobby. Lasă-ţi capul între picioare.

Inspiră adânc.

Bobby: Okay. Inspiră adânc. Corect.

Tina: Hai odată! Fă-o!

Bobby: Okay, okay. (bodogăne) Sunt terminat… terminat… Creier de câine… s terminat. (Se aruncă la pământ, capul între picioare, inspiră adânc)

Jill: Gagiu ăsta e terminat, din punct de vedere fizic. Şi dacă te-ar lua de nevastă, mai mult de 10 ani n-o duce.

Tina: Asta chiar începe să fie nasol.

Jill: Găseşti? Po să-l las în pace, dacă vrei.

Tina: Nu. Îmi place cum vorbeşti cu el. Da' nu mai face mişto de boala lui. Aici el chiar n-are nicio vină.

Jill: Bine, dacă vrei tu. Orice vrei tu. Şi ţi-o zic cât se poate de serios.

Tina: Eşti cea mai mişto prietenă. (O îmbrăţişează pe Jill) Cea mai mişto!

Jill: Şi tu la fel. (Iar se îmbrăţişează. Bobby se uită la ele) Sunt aici pentru tine. Oricând. Cere orice, şi fac tot posibil să ţi-l obţin.

Tina: Ştiu. (Se îmbrăţişează. Bobby oftează)

Jill: Ce?!

Tina: Iar ai găsit o seringă?

Bobby: Nu... nu... asta... (*oftează. Arata neglijent spre ele. Oftează*.) Nu vreau să fiu eu duşmanul. Trebuie să înţelegeţi asta. Voi sunteţi drăguţe una cu alta. Chiar sunteţi. Şi eu stau aici... duşmanul, sau cam aşa ceva... Poate nu credeţi dar am şi eu nevoie de... chiar acum, în clipa asta am şi eu nevoie... Mă uit la voi şi cred că am nevoie de asta.

Jill: Ai nevoie de ce? Ce tot bălmăjeşti acolo?

Bobby: De asta... cum vă îmbrăţişaţi voi.

Jill: Vrei să fii îmbrăţişat.

Bobby: Păi, da. Cred că da.

Tina: De cine?

Bobby: De tine... şi de ea.

Jill: Vrei să te îmbrăţişez io.

Bobby: Păi, da. Văd cum o îmbrăţişezi pe ea. Cred că e drăguţ. Şi cred că vreau şi eu. Şi tu eşti aici. Deci: da.

Jill: Cre' că am mers prea departe în cazu lui. Am vrut doar să-l scutur niţel, să se trezească la realitate. Da cre c-am mers mult prea departe cu asta.

Bobby: Nici n-am pe cineva ca să mă îmbrăţişeze. Poate mama, dar… ea – şi face griji pentru tata… care e bolnav. Dar ce vă pasă vouă?! Nu-s nici măcar sigur că-mi pasă mie. Şi n-am niciun prieten. Aşa că n-am pe cine să rog să mă ia în braţe. Prietenii mei nu-s genu', ştiţi. S-ar gândi că… mă rog… sunt homo… Adică sunt drăguţi, aşa, dar nu ne luăm în braţe.

Tina: Bobby, ţie ţi-e bine? Te-a luat cu ameţeli? N-am făcut decât să ne ţinem în braţe. Ce tot vorbeşti despre asta, în timp ce toată viaţa noastră o ia pe arătură?

Jill (râde): Nu, hai că-i mişto. Vorbea despre haita lui. În mod normal, nu-i faci să vorbească despre haita. Că n-au voie. Cel mult afli unde se duc. La Mall. La bar. La meci. De-aia zic că-i mişto. Deci, Bobby, mişto haita. Par gagii de treabă. Dar fără luat în braţe! Puteţi practic să faceţi orice, să mergeţi unde vreţi voi, dar să v-atingeţi?! Asta nu. Dacă pui mâna pe unu din haită, gata! eşti poponar, fetiţa, şi te exclud. Şi-atunci, gata. Ast-a-fost! Adică, creca te calcă în picioare până mori, sau aşa. Îţi fac cicatrice pe faţă ca să ştie toată lumea că ai fost exclus. Ce-ţi zic? „Cară-te, scârba dracu' de poponar sensibil”, este?

Bobby: Mama doamne. Băi! N-am zis decât că era mişto cum vă îmbrăţişaţi voi. Că era caldă şi, mda, aşa, moale, comodă. Şi tu vorbeşti acu de nu-s-ce haita. Mă uitam cum vă îmbrăţişaţi şi mi-am dorit şi eu să mă îmbrăţişeze cineva. Atât. Nimic mai mult. Doar atât am zis.

Jill: Auzi la el. Asta a luat-o razna. Are creieru muci. Se îneacă în propriile lui gânduri.

Bobby: Da, exact, ce să zic. Şi cine a luat-o pe câmpii cu haită, şi mai ştiu eu ce?!

Tina: Dar nu e mare lucru o îmbrăţişare, Bobby. Numai că la tine sună de parcă ar fi ceva enorm, ceva magic, care îţi dă nu s-ce puteri.

Bobby: N-am vrut să zic asta, ziceam doar că e ceva ce au doar femeile, face parte din chestiile care-mi plac la femei. O chestie de căldură. Care mi-ar lipsi. Probabil că n-aş avea niciodată parte de asta, dacă n-aş face decât să fut în stânga şi-n dreapta. Fi nea, asta-i chestia: femeile îţi dau, ori una, ori alta. Ori chestia sexy, ori chestia tandră.

Jill: Aha. Acu şi-a revenit.

Bobby: Da' pe amândouă nu ţi le dau niciodată. Nu merge! Nu e permis. E o treabă hotărâtă. Ori primeşti chestia sexy, ori primeşti chestia tandră. Alege.

Jill: Exact. Hai că a-nţeles băiatu'.

Bobby: Nu le poţi avea pe amândouă, baga mi-aş!

Tina: Normal că le poţi avea pe amândouă.

Bobby: Vreau să fiu cu tine, Tina! Ăsta-i adevărul. Pe bune. Dar nu-mi doresc să fiu *numai* cu tine. Şi ăsta-i un adevăr. Pe cinstite. Chiar îţi trebuie curaj să spui una ca asta, Tina. Da-ncerc să o spun bărbăteşte.

Jill: Să-mi bag pulă…

Bobby: Adică, chiar încerc să privesc faptul în ochi. Ochi în ochi.

Tina: Prietenul tău, Nicky. Îl ştii? Tipu' cu care joci tu hockey.

Bobby: Ce-i cu el?

Tina: De fiecare dată când îl văd, mă excit.

Jill: Bingo! Direct la ţintă! Doing! O sută de puncte! (râde)

Bobby (Tinei): Ce faci?

Tina: Mă excit. Mi se umezesc chiloţii.

Bobby: Să mori tu...!

Tina: Umed şi fierbinte.

Bobby: Să-mi bag... Nu mai spune asta. Nu trebuie să vorbeşti aşa.

Tina: E o chestie de chimie. Uneori, când se uită la mine, simt cum uit să respir.

Bobby: Bine, deci ţine-o tot aşa. Poftim!

Tina: Adică, gagiu are ceva. Doar se uită la mine, şi mi se-ntaresc sfârcurile.

Bobby (Astupându-şi urechile): Nu mai ascult nimic, poţi să te opreşti.

Tina: Se uită la mine, iar eu mă duc acasă şi mă gândesc numai la el. Şi nu vreau, dar nu mă pot abţine. Întâi îmi fac mustrări de conştiinţă pentru că e prietenul tău. Aripa stângă din echipa ta. Şi dup-aia îmi zic, dar nu fac niciun rău. Se-ntâmplă doar în capul meu. Şi atunci, da, atunci încep să-mi imaginez. Totul, de la A la Z. Îl aduc la mine în cameră. Îl dezbrac.

Bobby: Oah, Tina, ce dracu', termină!

Jill: Zi, mai departe, fata!

Tina: Trebuie să merg mai departe. Mă excită şi să vorbesc despre el. Acum nu mai pot să mă opresc.

Bobby: Să mor io!

Tina: L-am dezbrăcat de tot. Are un fund mortal. Şi e, pe bune… cum să zic io…

Jill: Mare.

Tina: Mare.

Jill: Mare-mare?

Tina: Mai mare de-atât nu merge.

Bobby: Sigur, normal. Păi, cel mai mare, că altfel nu merge, nu? Grozav. Da, şi? Pe cine interesează? Nici io nu sunt mic, da? Ştiu asta. Aşa că n-am o problemă cu asta. Oi avea io creierul de câine, da nu şi pula, da?!

Tina: Ah, taci.

Jill: Chestia cu creierul de câine, chiar l-a atins, este?

Bobby: Vreau să zic, dacă vreţi să mă umiliţi, şi aşa, chiar nu merge cu dimensiunea pulii, ca să ştiţi.

Tina: taci odată! Nu-i vorba de dimensiunile tale aici. Aici e vorba de mine.

Jill: Aici e vorba de tine şi de pulă lui Nicky.

Tina: Exact. Deci, unde rămăsesem. În mintea mea, vreau să zic.

Jill: În mintea la el e gol. Şi-n a mea la fel.

Tina: Da?

Jill: Continuă.

Tina: Mă dezbrac. Încet de tot. Şi în timp ce mă dezbrac, i se-ntareste. Vreau să pun mâna pe ea. E enormă. Chiar e măreaţă. Trebuie să facă ceva cu ea. Iar eu mă întreb unde să-l las întâi s-o bage.

Bobby: Hai, dă-o dracu'! Okay, okay, okay. Am înţeles,

gata. Am înţeles ce faci tu aici. Poţi să te opreşti din inventat toate tâmpeniile astea. Tu nu gândești așa.

Tina: Ascultă-mă. Sunt cât se poate de cinstită. E nevoie de curaj dar aşa e corect. Dacă tu mi-ai zis, trebuie să-ţi zic şi eu.

Bobby: da, dar tu ai inventat, totul!

Tina: Fals. Prietenul tău Nicky, mă excită. Şi aş mai putea să-ţi numesc încă vreo trei băieţi, pe care îi cunoaştem amândoi, şi care mă excită. Şi cam la două săptămâni sau aşa, mai văd pe strada câte un tip care mă excită. Aşa stau lucrurile! Şi acum suntem amândoi la curent.

Bobby își lăsă capul între picioare.

Jill: Hei, Bob, vrei o îmbrăţişare?

Bobby: Îmi vine să borăsc.

Tina *ridică din umeri. O priveşte pe Jill*: Mi se pare că el chiar nu știa chestiile astea.

Jill: nici prin cap nu-i dădea.

Tina: Greu de imaginat… Ei, hai, Bobby. Chiar nu ţi-a trecut prin cap, că din punctul ăsta de vedere, mie mi se-ntâmplă exact la fel?

Bobby: Nu.

Tina: Niciodată?

Bobby: Nu.

Tina: Şi acum, că o ştii, cum te simţi?

Bobby: Ţi-am zis. Îmi vine să borăsc.

Jill: Hai, maturizează-te!

Tina: Corect. Are dreptate. Borăşte şi maturizează-te!

Bobby: Termină, tu cum te-ai simţi dacă ţi-aş spune că vreau s-o fac cu Jill.

Tina: Păi, vrei?

Bobby: Nu.

Tina: Atunci m-aş întreba de ce minţi.

Bobby: Da să zicem că aş vrea.

Tina: Deci vrei sau nu?

Bobby: Nu!

Tina: Şi-atunci, care-i treaba?!

Bobby: Nu pricepi, nu?

Tina: Nu, tu nu pricepi! Eu încerc să-ţi spun de nişte

chestii reale. De sentimente adevărate. Dacă ai şi tu nişte sentimente adevărate, putem să vorbim despre ele. Dacă vrei s-o futi pe Jill, atunci vorbim despre asta. Dacă vrei să fii avocat, atunci găsim o cale să se întâmple asta. Dacă vrei să fii tată pentru copilu' nostru, atunci facem aşa. Dar dacă îţi închipui că tu eşti singurul dezorientat p-aici, singurul care vrea mai multe lucruri deodată, chiar dacă nu se potrivesc împreună, atunci n-o să ajungem prea departe. Atunci, poţi să te duci direct acasă la tine.

Bobby: da nu vreau merg acasă.

Tina: Nu? Ești sigur.

Bobby: Destul de sigur.

Tina: Și ce *vrei* să faci? Ai vreo idee despre ce vrei să faci?

Bobby: Când?

Tina: Acum.

Bobby: Nu.

Tina: Dar acasă nu vrei să te duci.

Bobby: nu.

Tina: Vrei să te lăsăm singur aici.

Bobby: Nu știu.

Tina: Vrei să vorbim mai departe.

Bobby: Nu ştiu.

Tina: Vrei să te culci cu Jill. Vrei să te gândești cum ar fi dacă te-ai culca cu Lee-aaahhhh! Vrei să borăşti. Vrei să-mi spui de ce te doare-n cur ca taică-tu e bolnav. Vrei să-mi povesteşti ce ai de gând cu viaţa ta, da, măcar o mică idee, o mică indicaţie. Te interesează, Bobby? Vrei să afli numai un pic, măcar, din ce am eu de gând să fac?

Bobby: Da, asta vreau.

Tina: Voi face acest copil.

Bobby: Asta ştiam.

Tina: Şi-mi iau o vreme liber, de la magazin. Ca să fac copilul. Şi o să mă las un pic ajutată de mama. Apoi mă întorc la lucru. Şi cresc copilul. Şi petrec timp cu prietenii, dacă se va putea. Cam asta.

Jill: Ai uitat de sex.

Tina: Da. Şi o să fac sex, dacă se va putea, cu cine se va găsi.

Jill: Cu tipi mişto. Poate un pic mai mături.

Tina: Cu oricine.

Bobby: Poate cu Nicky.

Jill şi Tina: Maturizează-te!

(Bobby se ridică, se scutură)

Tina: Te duci undeva?

Bobby: Nu.

Tina: Pare că vrei să pleci.

Bobby: Mda, păi.

Tina: Du-te.

Bobby: Nu sunt prea sigur, ce să...

Tina: Fii atent, Bobby, de fapt poţi deja să pleci. Dar fii atent la ce o să-mi spui, dacă rămâi aici. Intre-timp am o vedere de ansamblu destul de bună, asupra chestiei. De aici încolo nu mai poţi decât să minţi. Poţi să zici că vrei să te însori cu mine, sau aşa. Asta ar fi probabil o mare minciună împuţită. Cred că poţi să treci peste asta. Adică, noi două te-am pus sub o presiune enormă. Eram pregătită să fac orice ca să te păstrez. Pe bune. Dar acum, am trecut şi eu de faza asta. Nu mai am sentimentele astea. Nu ştiu de ce. Dar tu poţi să pleci. Poţi s-o iei în direcţia aia (arată) Şi eu o s-o iau în direcţia cealaltă. Şi n-o să trebuiască să ne mai vedem vreodată. Poţi să trimiţi bani, dacă vrei. Sau nu. Mie mi-e egal.

Jill: Mie nu. Şi nici mamei tale.

Tina: Aici are ea dreptate! Dar să ştii, în cazul în care o să te trezeşti la proces pentru pensie alimentară, că n-a fost ideea mea. Pentru că pentru mine, noi doi am fost ceva special. Şi tot ce e sub nivelul ăsta, e rahat. Aşa, şi acum, gata cu presiunea. Du-te acasă. Hai, du-te.

Pauză.

Bobby: Asta e o şmecherie?

Tina: Nu. Du-te. O să ne descurcăm noi.

Bobby: Ce-o să ne descurcăm noi?

Tina: Cu totul. Nu-ţi face griji. Poţi să pleci… Pe curând. Ai grijă de tine.

(Jill merge la el. Îi întinde mâna)

Jill: Fără pică. (*Bobby se uită la mâna ei întinsă*). Hai, bate palma. (*Bobby se uită la amândouă*)

Bobby: Ce se întâmplă aici?

Tina: Nimic. Totul s-a terminat.

Bobby: Ce s-a terminat?

Tina: Totul. Tu şi cu mine. Gata. Poţi să uiţi.

Bobby: Ce să uit?

Tina: Totul.

Jill (*Îi întinde mâna*) Fără pică.

Bobby: Ce dracu' aveţi?! Ce vrea să zică asta că s-a terminat totul? Aşa, dintr-odată s-a terminat! Jucaţi teatru cu mine.

Tina: Nu, deloc.

Jill: Vorbeşte serios. Şi eu la fel.

Bobby: Ce, ce vorbeşti serios?

Jill: Fără pică. Şi între noi s-a terminat.

Bobby: Ce s-a terminat? Ce-a fost între noi, ca să se termine?

Jill: Ura mea de-o viaţă pentru tine, şi dezamăgirea mea faţă de tine. Cinşpe ani. Şi acu te care din viaţa ei, deci şi dintr-a mea. Şi atunci, de ce să te mai urăsc? Bate palma. Şi mie o să-mi meargă mai bine.

Bobby: Aşa zici. Ce de căcat eşti. Deci eu trebuie să închei cu o strângere de mână, o poveste de tot rahatul, care a început între noi încă de la grădiniţă, şi pe care nu am înţeles-o niciodată. Şi dup-aia, vrei să dispari în neant, împreună cu prietena ta, care, întâmplător, poartă în ea copilul meu, şi cu asta gata. Jucaţi o piesă de teatru. Sau nu?

Dar aş vrea să ştiu de ce. De ce faceţi asta cu mine. Aş vrea să ne înţelegem. Asta e tot ce-am vrut tot timpul. Doar să ne înţelegem. N-am vrut niciodată că tu să faci avort. N-am zis niciodată că trebuie să avortezi. Şi asta înseamnă ceva, nu?

Tina: Nu înseamnă absolut nimic. Dacă voiam să fac avort, o făceam. Indiferent de părerea ta.

Bobby: Adică ţi-era egal?

Tina: De ce să nu-mi fie?

Bobby: Nu ştiu. Poate pentru că… adică nu voiam să zic, că n-ar fi trebuit să-ţi fie egal. Voiam doar… să zic ceva corect. Că aş fi fost de acord cu orice ai fi hotărât tu, orice… numai să fiu şi eu aici, dacă mă-nţelegi. N-am spus niciodată că nu îţi voi sta alături, Tina. N-am spus niciodată asta. Deci: de ce faci asta? De ce spui că totul s-a terminat. E ca și cum ai renunța.

Tina: Ţi-am spus. Era ceva special. Şi acum nu mai e. E un căcat.

Bobby: Eu nu găsesc că e un căcat. Poate nu mai e așa special, cum era înainte, dar sigur nu e un căcat.

Jill: Hai, bate palma. Fii bărbat!

Bobby: Ia-ţi dracu' mâna de-aici. Stai departe de mine. Încetează să mă iei la mişto! Fii atentă, ştiu că eşti mai deşteaptă ca mine. Mereu ai fost. De-aia şi mergi la facultate.

Jill: Mă rog, la o facultate tehnică, ca să fim mai exacţi.

Bobby: Contează că tu ești mai deșteaptă ca mine.

Jill: Da cine nu e?!

Bobby: Vreau doar să nu mai faci mişto de mine. Eu chiar încerc să fiu amabil.

Tina: Amabil n-ajunge. E de căcat să fii amabil. Am nevoie de cineva puternic şi matur.

Bobby: Da-ncerc! Încerc să fiu matur. Mereu am încercat. Nu credeam că tre’ să fie atât de curând. Sperăm că mai am niţel timp.

Tina: Erai mai curajos, când ne-am întâlnit. Acum ești slab. Și puști. Cred că ai luat-o în direcţia greșită.

Jill: Și io cred la fel. Dacă rămâne cu tine, o s-ajungă să schimbe pamperşi şi copilului şi ţie.

Bobby: Fii atentă, parcă ţi-am spus să-ţi ţii gura!

Jill: Aha, da. Când a fost asta? Cred că mi-a scăpat. Mai spune-mi o dată. Vino-ncoa’ şi mai spune-mi o dată. Da vino aproape de tot.

Bobby: Ești tare nu, Jill? Asta e probabil apogeul vieţii tale de până acum, nu? Că poţi să-mi tragi una. Ești bolnavă. Asta cred. Ştii ce? N-o să mă mai gândesc la asta acum, de ce te-ai purtat mereu așa de nasol cu mine. N-o să mă mai

gândesc ce e aşa de nasol la mine, încât să te porţi cu mine ca şi cum aş fi gunoi. Pur şi simplu o să mă gândesc că ai făcut-o pentru că eşti acră şi bolnavă.

Jill: Hei, tocmai îţi întinsesem o mână. Ţi-am oferit şansa să ne împăcăm, boule! Nu trebuia decât să te care.

Bobby: Nu plec. Tu pleci.

Jill: Plec când pleacă ea.
Bobby: Numai că ea nu pleacă. Şi nici eu.

Tina: Cred, însă, că tu ar trebui să pleci, Bobby.

Bobby: Nu plec nicăieri!

Tina: Dar s-a terminat.

Bobby: Nu mai spune că s-a terminat.

Tina: dar aşa e.

Bobby: Dar nu crezi asta.

Tina: O, ba da.

Bobby: Dar, cum? Cum poţi? E atât de rece. Atât de distant. O faci aşa de simplu, ca şi cum ai închide o uşă. Ca şi când ar fi atât de simplu. Poftim – clic – şi s-a-nchis. Aşa de simplu. Cum ai devenit aşa de rece. Aşa de repede. E… pur şi simplu, rău. Exact: rău. Nu fi rea Tina. Eu n-am fost niciodată rău cu tine. Okay, am fost egoist şi m-am mai prostit pe ici pe

colo. Dar n-am fost rău. Te rog, nu fi rea. Urăsc chestia asta.

Tina: Îmi pare rău. Nu vreau să fiu aşa. Doar că sunt… practică. Tu n-o să-mi fii de niciun ajutor. Nu văd cum ai putea fi o parte folositoare în viaţa mea, asta-i tot.

Bobby: Asta o zici numai aşa, pentru că mă vezi cum sunt acum. Dar cum sunt acum, nu e neapărat tipic pentru mine. Adică, acum sunt sub presiune şi…

Tina: Te-ai descurcat bine cu presiunea. Te-ai apărat bine. Nu ţi-ai luat nicio responsabilitate. Mi-ai spus de ce ai tu nevoie. De timp. Şi mi-ai zis de visul tău.

Bobby: Ei, hai nu mai începe iar cu visele. Io n-am zis nimic de vreun vis. Tu ai zis.

Tina: Nu, tu ai zis. Mereu tu. Tu, tu, tu, tu.

Bobby: Doamne. Aşa s-a auzit numa. Hai, că voi m-aţi făcut praf!

Tina: Nu. Aşa s-a auzit numa. Ţi-am dat o grămadă de şanse. Ai fi putut să spui ce trebuie. Să priveşti în viitor. Să foloseşti şansele.

Bobby: Ce vrei să spui. C-a fost un test, sau ce?

Tina: N-a fost asta intenţia mea. Sau poate c-a fost. Poate c-a fost un test.

Bobby: Exact. Iar eu l-am picat. Nicio surpriză. Acum

c-o spui, înţeleg. Iar am picat un test. Iar am dezamăgit pe cineva. Okay. Pot să trăiesc cu gândul ăsta. Nu-i mare lucru. Aşa a fost toată viaţa mea.

Jill: Oah, doamne. (Tinei) Acu chiar că ai deschis un subiect. Nu-i frumos. N-o să ne mai distrăm deloc. Acu o să-nceapă doar să…

Bobby: Hei, am spus adevărul, da? Îmi pare rău, dacă chestia asta n-a fost destul de amuzantă pentru tine. Am zis numai adevăru. Poţi să-l întrebi şi pe taică-miu. Sau pe colegii de muncă. Da grăbeşte-te, că probabil n-o să mai fac mulţi purici pe-acolo. (Arătă spre Tina) Întreab-o pe maică-sa. Mama ei nu va fi deloc surprinsă că am dezamăgit-o. Nici nu se aştepta la altceva. De când m-a văzut prima dată, am ştiut că nu aşteaptă decât asta: să fie dezamăgită de mine. Mă cac. Asta-i viaţa. Cui îi pasă?! Ce ştiu io. Poate că n-am luat-o destul de în serios. Sau poate că de la început n-am fost destul de bun pentru ce se cade. Mă ia cu ameţeala. Unde mi-e haina? Mai aveam ceva? Mă rog. Okay, mă car. Mult noroc. Mult noroc, Tina. Renunţ. Nimic nou, nu? Renunţ. Mare chestie. Tu credeai că aici e vorba despre sex şi vremuri mişto, Bobby. Ei bine, greşit! Okay, nu te-nveţi niciodată. Ce? Ce să-nveţi? Habar n-am. Să devii matur. Exact. Maturizează-te, boule!… Căcăciosule.

Bobby sta pe loc. Cu capul plecat, bălmăjeşte continuu „căcăciosule”. Jill şi Tina se uită la el. Îşi aruncă una alteia o privire. O vreme. Apoi se aude pe strada o sirenă, şi apoi alta. Şi încă una. Pauză.

Bobby: Cred că… mă duc să văd ce s-a-ntâmplat… mi

s-a părut că se duceau în aceeaşi direcţie cu mine. *Ridică din umeri. Iese. Tina se uită la Jill. Jill ridică din umeri.*

Jill: Chiar avea nevoie de o ieşire cât de cât.

Tina se plimbă de colo-colo. Gesticulează.

Jill: Eşti bine?

Tina: Ce?

Jill: Eşti bine?

Tina: Nu ştiu. *Pauză*ˆ

Jill: Io-s mulţumită că n-a intrat în amănunte în chestia cu taică-su. Putea să devină foarte neplăcut.

Tina: Aşa e… taică-su… L-ai cunoscut vreodată pe taică-su?

Jill: Nu, mulţumesc. Slavă Domnului!

Tina: Un cretin.

Jill: Şi maică-sa?

Tina: Nevasta unui cretin… face şi ea ce poate… dar ce poate face?!

Jill: El le cam bea, nu?

Tina: Bea de stinge. Fute tot. O freacă cu prietenii… dar cel mai mult asta face: bea. Bobby n-a băut niciodată. Asta era un punct alb pentru el.

Jill: Corect. Era.

Tina: Oricum nu putea, din cauza bolii.

Jill: Exact. Cam tâmpit să invoci scuză alcoolului pentru prosteala de la petrecerea mea. Adică, doar ştia că tu ştii că n-are voie alcool.

Tina: Era disperat. Mai întâi, m-am gândit că asta-i bine. Pentru că îmi ziceam că asta poa' să-nsemne că, în realitate, nu vrea să mă piardă… Din nou greşit! Aşa e el, asta-i tot. Disperat, dar de ce? ce vrea? Trebuie să vrea ceva. Dar ce?!

Jill: După ce-a trecut prin ce a trecut, cre' că nu mai vrea decât s-ajungă acasă, să-şi bage capu-n menghină şi să roage pe careva din haita lui să strângă cât mai tare.

Tina: Am fost destul de dure cu el, este?

Jill: Zici?

Tina: Nu ştiu. Poate.

Jill: Tu nu. Tu nu voiai decât s-ajungi la liman cu o treabă. Eu da. Da' asta numa din cauză că eu îi urăsc pe toţi bărbaţii. (râde)

Tina: (se aşază) Pe bune?

Jill: Ei, hai.

Tina: Nu, pe bune. Îi urăşti pe toţi? Asta chiar aş înţelege.

Jill se apropie de Tina.

Jill: Da' nu-i urăsc… mă rog…

Tina: Uneori?

Jill: Uneori, da. Dar… uneori… sunt şi nişte situaţii, când eşti cu unul dintre ei, şi ţi se pare că totu-i okay… un tip oarecare, unu absolut normal. Unu care-ţi vorbeşte că unui om. Şi care pare el însuşi un om. Şi atunci mă gândesc că e bine. Mai mult nu vreau. Ajunge dacă ne plăcem. Mă gândesc, hei, ia uite, îmi place tipul ăsta. Chiar foarte mult. Într-un fel… Mă rog, uite, nu vrea să mă omoare sau să mă reducă la tăcere. Deci, sunt vreo câţiva pe care-i plac, aşa cred. Nu mulţi. Şi rar. Am întâlnit doar puţini pe care să-i plac. Doi, ca să fiu mai exactă. Da-s încă tânără. (Se aşază lângă Tina)

Tina: Nu cred c-o să mai pot fi multă vreme cu cineva. Sau să mă mai simt apropiată de vreun tip. Nici măcar în conversaţie… şi nici altfel, pentru că… pentru că…

Jill: Normal, pentru că eşti gravidă.

Tina: Pe toate le ştii.

Jill: Exact.

Tina: Gravidă cu Bobby… dar… el a plecat. Iar eu sunt… mda.

Jill: Nu eşti în niciun caz singură.

Tina: Nu. Nu-s singură. Dar aştept un copil de la cineva… care nu e aici. Care a plecat. Adică, tatăl copilului a plecat. Adică chestia e altfel acum… Se simte altcumva.

Jill: Cum?

Tina: Încă nu ştiu. Abia ce-a plecat… Mai am nevoie de ceva timp ca să înţeleg.

Jill: Nu a acceptat cu adevărat. Nu te puteai baza pe el.

Tina: Mi-am făcut speranţe. L-am iubit, ştii? Încă îl mai iubesc.

Jill: Exact. Dar de ce?

Tina: Adică de ce încă?

Jill: Nu. Ziceam, de ce, de la bun început.

Tina: Ah, motive… Imaginează-ţi că te îndrăgosteşti de un tip, pe care eu nu pot să-l sufăr… mda, poate că asta de fapt, n-o s-o aflăm niciodată.

Jill: Eu nu puteam să-l sufăr pe Bobby, pentru că nu

l-am văzut nici măcar o singură dată să se intereseze de altcineva, sau altceva, în afară de persoana lui.

Tina: Eu l-am iubit pe Bobby, pentru că a plâns, când am făcut sex. Și pentru că… mă rog, credeam că mă iubeşte.

Jill: Ei bine, acum știm un pic mai mult.

Tina: cam de asta. Mai mult sau mai puţin.

Jill: Exact. Mai mult sau mai puţin.

pauză

Tina: Doamne. Cât de tânără sunt. Pe bune. Ia gândește-te cât sunt de tânără!

Jill: Asta nu-i neapărat ceva rău… Vrei să zici că ţi-e frică?

Tina: Nu renunţ la copilul ăsta. Nici nu mă gândesc.

Jill: Știu.

Tina: Nici prin cap nu-mi trece. Și n-o să-l crească maică-mea, sau aşa. Adică o las să m-ajute… dar ea e bunica. Mamă sunt eu. Să fie clar. Nu ca la Grace.

Jill: Gallagher.

Tina: Exact… La ea maică-sa îi creşte copilu'. Deci mama ei e de fapt mama. Iar Grace face ce făcea și-nainte. Se

vede cu prietenii, se duce prin baruri. Ca şi când nu s-a-ntâmplat nimic. Ce căcat mai e şi asta. Ăsta-i un căcat! Nu crezi?

Jill: Bine, io nu ştiu situaţia mai în detaliu. Mă gândesc că la cum e Grace, poate asta e cea mai bună soluţie pentru copil.

Tina: Io, în orice caz, n-o să fac aşa.

Jill: Tu nici nu eşti Grace Gallagher!

Tina: Nici pe departe. Niciun pic. Nicio celulă din creierul meu nu e că ea. Dacă zice cineva, că am avea şi cel mai mic lucru în comun, termină-l!

Jill: Îl termin.

Tina: Pentru că, mă rog, Doamne, singurul lucru pe care-l avem în comun este… mă rog, ştii tu…

Jill: Ce.

Tina: Păi, mă rog, cine-i tatăl copilului lui Grace?

Jill: Habar n-am.

Tina: Exact. Asta zic. S-a cărat. Deci e aceeaşi situaţie. La întrebarea cu tatăl copilului meu, răspunsul e acelaşi ca şi la Grace Gallagher.

Jill: Asta nu-i neapărat ceva rău.

Tina: Dacă lăsăm la o parte ca astfel avem ceva în comun, şi că ea e o vacă idioată…

pauză

Jill: Deci, chiar renunţi la el? La Bobby?

Tina: da… păi, la ce-ar folosi… Până la urmă tot va trebui să-mi fac planuri. Trebuie să fiu realistă. Asta e viaţa mea. Trebuie s-o încep cu dreptul. N-am voie să greşesc. Uită-te şi tu la lumea în care trăim. Nu vezi decât indivizi dezorientaţi care fac numai căcaturi. Şi fac numai căcaturi, pentru că nu le iese nimic. De aia nu se poate să laşi întrebările astea de bază: „cine ce vrea”, „cine vrea acest copil” fără un răspuns. Asta ar fi o prostie.

Jill: Ai dreptate… Mă gândeam că poate el se mai gândeşte la chestia asta.

Tina: O să-i fie dor de mine. Ştiu asta. O să se întoarcă şi o să-mi dea târcoale. O să facă să-mi fie greu şi o să fiu dezorientată. O să trebuiască să-l conving să mă lase în pace… Mama mea a reuşit lucrul ăsta cu taică-miu. Tata i-a dat multă vreme târcoale. Mama a aşteptat mereu să redevenim o familie. A aşteptat până am făcut eu cinci sau şase ani. A încercat. Poate că şi el a încercat. Dar la urmă s-a dus totul dracului. La mine nu merge treaba asta. Bobby şi-a avut şansa.

Jill: Exact.

Tina: Exact.

pauză

Jill: Exact, dar…

Tina: Ce?

Jill: Poate că nu. Mă gândesc un pic. La tipii de vârsta noastră. Poate c-ar trebui să mai vorbim despre asta cândva. Adică…

Tina: Nu. Zi acum. Hai.

Jill: Mă gândesc că n-o să întâlneşti niciodată un tip de vârsta ta care să fie aşa de limpede în cap cum eşti tu. Mă rog, poate or fi vreo doi…

Tina: Dar nu Bobby.

Jill: Ascultă, vreau să încerc, să fiu corectă. Şi să uit pentru o clipă care e părerea mea despre el. Adică, nu-l pot suferi pe bou. Şi chiar mi-a făcut plăcere să-l calc în picioare. Pe bune, dar poate ar trebui să ne uităm puţin înainte. Să luăm în considerare toate posibilităţile… ştii, dacă tu o să fii singură cu copilul, şi dacă o să-l mai iubeşti încă pe Bobby, şi dacă o să încerci să-i fie clar cumva, că el…

Tina: Ţi-am spus. Nu pot. Asta trebuie să vină din el. Şi trebuie să fie cât se poate de clar.

Jill: Corect. Da' fii atentă, chestia e la fel ca la

majoritatea tipilor… deci, dacă se poartă ca nişte broaşte râioase, atunci trebuie să le dai un şut în cur, asta-i clar. Dar ce vreau io să zic, este că dacă le-ai dat un şut în cur, poate că trebuie să le mai acorzi creierelor lor de copii la pubertate o a doua şansă, să mai analizeze chestia care li s-a-ntâmplat”. Hei, am primit un şut în cur ca o broască râioasă. De ce? Hmmmm.”…Okay. E greu. Pare că e greu. De ce dracu’ nu poa’ să priceapă? De ce trebuie mereu să ne simţim noi de căcat, când le cerem să se comporte pur şi simplu ca nişte fiinţe umane?! Uneori am impresia că n-ar vrea decât să-mi sugă creierul din cap, să mă lege de un copac şi să mă futǎ până mor. Pentru că ei îşi închipuie că de asta sunt eu aici.

Că asta ar fi scopul meu pe pământ. Să le provoc lor plăcere. Chiar cu preţul vieţii! Okay, okay, asta s-a mai schimbat între timp. Dar eu mă gândesc, de ceva vreme, că poate ei au nevoie pur şi simplu de mai mult timp şi de mai multă îndrumare. Timp şi îndrumare pentru perioada tâmpită dintre paişpe şi, să zicem, douasase de ani. Poate că atât de simplu e. Poate că au nevoie de ajutor. Poate că asta e o parte a scopului nostru pe pământ. Nu singurul scop, doamne fereşte. O parte, poate. Deci?

Tina: Cam în opt luni voi aduce pe lume un copil. Dacă vrei să-i dai tu meditaţii lui Bobby, n-ai decât!

Jill: Io mă gândeam la condiţionare. Îl închizi într-o cameră. Şi dup-aia îi arăţi o mie de poze cu oameni în situaţii diferite, în care nu au voie să facă, ceea ce ar vrea ei să facă. Nimeni din pozele alea nu are voie să facă, ce-ar vrea el să facă. Ştii? Cum păţesc toţi adulţii.

Tina: Şi cum rămâne cu dragostea?

Jill: Cred că dragostea adultă e mai bună. Okay, nu ca ea ar fi… pură sau aşa. Se amestecă cu o grămadă de chestii. Cu responsabilitate, chiar cu vină, dar, una peste alta, e mai bună. Are şanse de supravieţuire. Deci?

Tina: Ce?

Jill: Vrei să mai lucrezi un pic la Bobby? Să faci din el un adult?

Tina: Nu.

Jill: De ce nu? Poate c-ar fi amuzant.

Tina: Nu. Trebuie să reuşească singur. Din proprie pornire. Cred că… trebuie să mănânc ceva.

Jill: Okay, ce?

Tina: Orice.

Jill: Ai greţuri? Dimineaţa, zic.

Tina: Nu vreau să vorbesc despre asta. O să vină și ele, cât de curând. Ai bani?

Jill: Hei, tu eşti aia care are serviciu. Io-s doar o studentă amărâtă.

Tina: Dar eu sunt gravidă. O viitoare mama singură. Am în faţă o viaţă plină de deznădejde și îndoieli.

Tina şi Jill vor să plece.

Jill: Numai peste cadavrul meu.

Tina: Şi peste al meu. Nu că aş refuza ajutorul social dacă aş fi pusă în situaţie.

Jill: De ce dracu' l-ai refuza?! E de luat nu de dat! Banii-s acolo pentru tine. Şi dacă nu-s acolo, ar trebui să fie! Altfel, ce mare chestie fac cu ei? Adică, există pe lume un ajutor mai valabil decât cel pentru mame?! Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor social, şi cineva va vrea să te convingă că e o chestie ruşinoasă, zi-mi mie şi-l fac praf.

Tina: De acord… Şi la fel, dacă auzi pe cineva că vorbeşte de mine, aşa, plin de compătimire, ca şi când ar fi totul îngrozitor de trist şi mizerabil… şi pe ăla să-l faci praf. Bine?

Jill: Poţi să fii sigură!

Vine Bobby.

Bobby: Hei! (Tina şi Jill se întorc spre el) Voiaţi să plecaţi?

Tina: Da, aşa e.

Bobby: Da… deci… m-am întors.

Tina: Aşa e.

Bobby: Pentru că, ştii tu, m-am… cum să zic… deci, m-am mai gândit.

Tina: Bravo. Ţine-o tot aşa.

(Tina trece pe lângă Jill şi iese)

Jill: (*arătând după Tina*) Şi chiar nu glumeşte!

Jill îi face cu ochiul, se-ntoarce pe loc, şi iese. Bobby se uită după ele. Pauză.

Bobby: Hei!… Hei, eu, ām… eu… (singur) hei. Hei…

Bobby se aşază. Gesticulează un pic. Ridică din umeri. Se scărpină la ureche.

Heblu.

Sfârşit